

skatteregioner sekretariatsbistand til rådighed for skyldrådene.

Forvaltningsloven indeholder i kapitel 2 bestemmelser om inhabilitet. Ifølge forvaltningslovens § 3, stk. 1, nr. 4, er den, der virker inden for den offentlige forvaltning, inhabil i forhold til en bestemt sag, hvis sagen vedrører klage over eller udøvelse af kontrol- eller tilsynsmyndighed over for en anden offentlig myndighed, og vedkommende tidligere hos denne myndighed har medvirket ved den afgørelse eller ved gennemførelsen af de foranstaltninger, sagen angår.

Til nr. 14

Efter de gældende regler i skattestyrelseslovens § 17, stk. 3, 1. pkt., kan skatteministeren efter indstilling fra Ligningsrådet bemyndige de statslige skattemyndigheder til at træffe afgørelser bl.a. om ejendomsvurderinger efter skattestyrelseslovens § 19, stk. 1, 1. pkt.

Efter skattestyrelseslovens § 19, stk. 1, 1. pkt., kan Ligningsrådet efter indstilling fra den centrale told- og skatteforvaltning optage ansættelser og vurderinger og kan foretage ændringer deri. Ligningsrådet kan dog ikke optage ansættelser, som Landsskatteretten har taget stilling til ved kendelse.

Skatteministeren har efter indstilling fra Ligningsrådet udlagt kompetencen til de told- og skatteregioner, der er tillagt tilsynet med ejendomsvurderingen, jf. § 9, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 948 af 30. oktober 2001 om myndighedsinddeling og sagsudlægning, jf. § 2, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1072 af 5. december 2000 om vurdering af landets faste ejendomme.

Som nævnt ovenfor i de indledende bemærkninger til lovforslagets § 2, nr. 5-13, er det tanken, at tilsyns- og revisionsbeføjelsen ikke skal udlægges til regionerne, men at Told- og Skattestyrelsen skal være tilsynsmyndighed, og at Ligningsrådet skal være revisionsmyndighed.

Det foreslås derfor at ophæve bemyndigelsen i skattestyrelseslovens § 17, stk. 3, 1. pkt., til at udlægge beslutningskompetencen efter § 19, stk. 1, 1. pkt.

Til nr. 15 og 16

Der er tale om redaktionelle ændringer som følge af den foreslåede ændring af vurderingsorganisationen.

Til nr. 17

Det foreslås, at der indsættes et nyt afsnit i skattestyrelseslovens kapitel 3 om »Klage til vurderingsankenævne« indeholdende §§ 22 A og 22 B.

Til § 22 A

Den foreslåede bestemmelse i § 22 A om klage til vurderingsankenævnet svarer i vidt omfang til den gældende bestemmelse i vurderingslovens § 42 om klage til skyldrådet.

Det foreslås i § 22 A, stk. 1, at klage over told- og skatteregionens afgørelser efter § 16 kan indgives af ejeren af den faste ejendom. Hvis vurderingen er foretaget efter begæring af en anden end ejeren, kan klage desuden indgives af den, der har begæret vurderingen. I forbindelse med salg af et areal, der opfylder betingelserne for at kunne vurderes selvstændigt, jf. vurderingslovens § 8, stk. 3, 3. pkt., kan både køber og sælger klage over vurderingen. En ejer kan klage over vurderingen af andres ejendomme, når ejeren har en retlig og økonomisk interesse heri. En kommune kan klage over vurderingen af en ejendom, som kommunen i medfør af lovgivningen vil kunne tilpligtes at overtage. Bestemmelsen svarer til de gældende regler i vurderingslovens § 42, stk. 1, 1.-5. pkt.

Det foreslås i § 22 A, stk. 2, - der indeholder bestemmelser svarende til den resterende del af de gældende regler i vurderingslovens § 42, stk. 1 - at klagen skal indgives til vedkommende told- og skatteregion. Formålet med denne bestemmelse er, ligesom den gældende bestemmelse i vurderingslovens § 42, stk. 1, om at klagen skal indgives til vurderingsrådet, at give den myndighed, der har foretaget ansættelsen i 1. instans, lejlighed til at genoptage sagen og ændre vurderingen/foretage fejlretning, jf. nedenfor, således at antallet af klager, der når frem til afgørelse i vurderingsankenævnet, formindskes.

Det bemærkes, at told- og skatteregionens afgørelser efter skattestyrelseslovens § 16 ikke blot er værdiansættelser, men også afgørelser og fordelinger efter vurderingslovens § 33.

Told- og skatteregionen videresender klagen, der skal være skriftlig og begrundet, tillige med en udtalelse om sagen til vurderingsankenævnet. Som noget nyt understreges det, at videresendelsen skal ske uden unødigt forsinkelse.

Hvis told- og skatteregionen på grundlag af klagen finder anledning til at genoptage ansættelsen og i den forbindelse opnår enighed med klageren om at fastholde eller ændre ansættelsen, kan told- og skatteregionen unklare at videresende klagen til vurderingsankenævnet.

Det foreslås i § 22 A, stk. 3, at ved de almindelige vurderinger skal klage være indgivet senest den 1. juli i året efter vurderingsåret. For vurderingsåret 2002 er fristen dog - som efter de gældende regler i vurderingslovens § 42, stk. 2, 1. pkt. - 1. juli i vurderings-